

Ur katalogen till grupputställningen Samtida landskapsmåleri på Vargåkragård 2014

Oväntade rum vitaliserar konsten. Hos Hertha Hanson har alltid rummet funnits både i och omkring målningarna. Hon har till exempel ställt ut i Lunds domkyrkas krypta. Det förklarar inte bilderna men ger ändå en vink om taktiliteten, hur färg kan bygga, kännas, bli stabil eller rörlig. Det handlar om dialog med både kolleger och tidigare århundraden. Nämligen hur färgen har använts som materia, som mur och byggsten. Ibland har hon liknat abstrakta expressionistiska föregångare, men inte genom pastischen. Det är snarare en fråga om utsträckning, en ytans spänning, som hon då testar över årtionden och genom årtiondens lager av föreställningar. En nyfikenhet som frågar vad som händer då dessa verk med denna verkan visas här och nu. Och då har hon ju ofta vänt blicken inåt, inte mot de stora heroiska vyerna.

Gärna har hon målat med en färg, men en färg är många toner, flera graders skillnad i temperatur. Hon har ju gjort serier i pariserblått och grönt. Färgen har delats upp till synes systematiskt i vertikaler, men varje vertikal har en egen persona, uppför sig som en egen färgkropp. Rund, rörlig, rumsskapande samtidigt som den antyder en oändlighet. Pågående som grandoft och barrkänsla i ansiktet under en vandring i skogen. Utsträckning. Det märkliga är hur dessa på ett sätt både rika och minimalistiska målningar bredvid varandra skapar skilda uttryck, där till exempel grönt kan lysa starkare än vitt, som snarare antyder mörker, nedsläckning, förbländning. Landskapet bor i dessa bilder. Färgen kan också vara tråd. Här finns ju också uppräkning, horisont och ett varmt material. Förvandling som förvandling. Tråd eller färg. Så ger hon sig även på att böja formerna. De skapar ett slingrigt mångrum utan konstruktion, bara rörelse, där mellanrummen skuttar runt över duken, in i ytan och tvingar den till djup. Det har gjorts förr. Men inte så här. Därför att hennes motiv egentligen, tänker jag, inte är där för att ses, det handlar mer om förnimmelse än närvaro. Det rör färgskriftens nervcentrum.

Thomas Millroth